

[Statsministeren.]

ger, at vi behøver en forsvarsreform. Man kan ikke, som man forsøger, måske mest fra konservativ side, men vel også en hel del fra venstres side, i hvert fald gennem ordførerne i dag, blot hage sig fast ved det bestående eller sige, som den konservative hr. Knud Østergaard sagde det, at vi har i dag det stærkeste forsvar, vi nogen sinde har haft. Disse konservative betragtninger går ikke mere. Vi er endda kommet så vidt, at det i dag i Berlingske Tidendes leder erkendes, at socialdemokratiet har ret, når det i dag siger: der behøves en forsvarsreform. Det nuværende kan ikke fortsætte, der må en reform til. Jeg skal her ganske henvisse til forsvarsministerens argumenter og til den socialdemokratiske ordførers argumenter. Denne sammenhæng mellem sikkerhedspolitik og forsvarspolitik gør det nødvendigt med en forsvarsreform.

Hr. Ninn-Hansen talte om samarbejde, og forsvarsministeren har jo allerede givet et fuldt dækkende svar. Det er skam det, vi vil. Hr. Ninn-Hansen taler om et samarbejde her i tinget, der giver en virkelig opbakning af forsvaret. Ja, jeg ville gå videre endnu og sige: som gav en virkelig opbakning af forsvaret i befolkningen, men det kræver en reform. Det kan man ikke opnå bare ved at hage sig fast i det bestående, og jeg synes, der i hele den måde, hvorpå forsvarsministeren her kommenterede vort lovforslag, lå en udstrakt hånd og et tilbud til folketinget om et samarbejde om en ny forsvarsordning.

Så er der visse elementer, hr. Ninn-Hansen vil have fjernet fra debatten. Han siger, at det ikke er nødvendigt at blive ved med at sige, det ikke er militæret, der skal bestemme, og at det ikke er nødvendigt at blive ved at sige, at det ikke er andre lande eller NATO, der skal bestemme, for det er en selvfølge; enhver ved, at det er os her i folketinget, der afgør tingene. Her er vi altså enige. Så tilføjer hr. Ninn-Hansen, at selvfølgelig har vi da brug for sagkundskab, og vi bør også lytte til, hvad andre i alliancen mener. Her synes jeg hr. Ninn-Hansen har ret, og forsvarsministeren svarede jo også positivt og forklarede, hvordan man indledte disse rådslagninger med andre medlemmer af NATO og ville holde dem å

jour, efterhånden som vore forhandlinger skrider frem.

Men jeg kan ikke lade være med at tænke på dengang, den nuværende forsvarsordning blev til. Jeg havde den ære at være dette lands udenrigsminister i 1959-60, og jeg havde også den ære at være med til de møder i NATO, hvor ordningen blev præsenteret og kommenteret. Der var jo ikke ende på den kritik, som sagkyndige her i landet havde over for den nuværende forsvarsordning. Jeg ved ikke, om navnet oberst Schøller fra Randers siger nogle af medlemmerne noget. Der var en meget stærk kritik af forsvarsforliget af 1960 fra militærsagkyndig side, og der var en meget kritisk modtagelse af forsvarsforliget af 1960 i NATO. Det stoppede os dog ikke i at gennemføre det, vi i folketinget kunne blive enige om, og det bør det vel heller ikke gøre denne gang.

Jeg håber på et alvorligt og ansvarsfuldt udvalgsarbejde. Jeg håber, det må føre frem til et resultat, og jeg håber, det må føre frem til et resultat uden unødvendig forsinkelse. Vi behøver denne reform. Og så uden at overanstrenge noget eller prøve at misbruge ting, der er sagt, vil jeg slutte med at sige, at jeg glædede mig over de små lyspunkter i retning af samarbejdsvilje, vi hørte i slutningen af den radikale ordførers tale.

Formanden: Vi går derefter over til anden omgang, som jeg vil forsøge at gennemføre uden afbrydelse. Det forudsætter, at den kan holdes inden for rimelige talegrænser, og da ingen har bedt om forlænget taletid, kan jeg vel fastsætte taletiden i anden omgang til 10 minutter.

Preben Steen Nielsen: Både statsministeren og forsvarsministeren har svaret på de væsentlige af de spørgsmål, der er blevet rejst i debatten i dag, og af hensyn til det fremskredne tidspunkt skal jeg indskrænke mine bemærkninger.

Jeg er glad for, at det er hr. Knud Østergaard og ikke hr. Erik Kragh, der er konservativ ordfører i forsvarsspørgsmålene. Ved en nøje gennemgang af hr. Knud Østergaards tale har jeg fundet de små og få nuanceforskelle, der gør sig gældende. Jeg vil godt principielt bemærke, at det konserva-